

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonk
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosé ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ée!

F.

Sserbske njeđzelske łopjeno.

Wudawa šo kóđu šobotu w Smolerjez knihičishečěrni w Budyschinje a je tam ja šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

21. njeđzela po šwjatej Trojizy.

Šap. štutki 24, 10—16.

Šawoł samolwjuje šo psched bohonom Felixom.

1. Wón směrom a š khorbloscžu wotpošajuje winowanja šwojich njepshečzelow;
2. Wón wušnawa š radoscžu wěru šwojeje wutrobny.

1. Šawoł ma dobre šwědomnje. Duž móže šo bjes bojosče samolwjecž psched bohonom w Jerusalemyje. Jeho njepshečzeljo šu jeho winowali, šo je směsch činik — a tola je wón pošol měra byl. Woni šu jeho winowali, šo je templ wotšwjecžik — a tola běšče jenož do Jerusalema pschischoł, šo by šo modlik. Dale je pjecza nawjedowať šetty — a tola je wón šwěrnj šlužobnik Boha wótzow, předať wěrnosče, w šakonju a wot profetow pišaneje. „Woni njemóža to dowjesč, čehož dla nětk na mnje škorža.“ Šdnyž hłóš šwědomnja njewobškoržuje, tež škoržby, njepshečzelow špadnu a ty šo bojecž njetrjebaš. Šo pał by mohł šroschtny byč, dyrbiš šo prózowacž, šo by měl šwědomnje bjes poroka psched Bohom a psched ludžimi wšchudžom. Ššchi tym wščem móže šo štacž, šo njebudžesč šrosymjenu, šo tebe š njepřawdu pschescžehaju; to dyrbiš směrom šnjescž a šebi prajicž: jedyn je, kotryž wšhitko widži, tón šwěrnj Bóh, a mam ja psched nim dobre šwědomnje, potom šym derje wukhowany. Šotom

móžesč směrom woczi šandželicž, hdyž š dobrym šwědomnjom do šwojeho šandženeho žiwjenja hladaš.

2. Šawoł wušnawa š radoscžu šwoju wěru a hlada š dobrej nadžiju do pschichoda: „Ša mam tu nadžiju t Bohu, šo budže šo štacž horjestawanje mornych, prawych a tež njepřawych.“ Wěra do Šesom Šhryšta, kiž je wumrjel a horjestanł, je jeho móž, jeho šylnosč, jeho škala. Wón běšče Šbóžnika widžik w jeho krašnosčzi na pucžu do Damaskona. Nětko mějesche wěstu nadžiju horjestacza a to prawych kaž tež njepřawych. Wšchitzu dyrbja šo šjewicž psched šudniškim štolom Šhryštukowym. Derje tym, kiž wuńdu w horjestawanju prawych: Šbóžni šu čzi, kiž šu čziščeje wutrobny, pschetož woni budža Boha widžicž. Dale wěšta nadžija čzinjesche Šawoła měrneho šřjedža mješ njepshečzelemi. Šajka je twoja nadžija? To je šhutne praščenje. Ščto pomha tebi, hdyž čžesč nimo njeho šhwatačž? Wono tola na tebe štupi a potom šo jeho šminyčž njemóžesč. Šesuf Šhryštuf, kotryž je Šawołej ruku šticžik, tež tebi ruku šticži, šo by tebe wušwobodžik, šo mohł š měrom pošlednjeje hodžinje napshečžiwu hladačž. Šak je Šawoł š měrom čžahnył do njepshečzelškeho města Šroma; wěra do Šbóžnika běšče jeho šhorhoj. Šod kotrejž štejesche, nadžija jeho hwešda wysche šmjercže, Šak žitwy byčž, šak wumrjecž móž — je pucž do wěczneho žiwjenja.

Šamjeń.

Polna wahorunosć japoschtola śwj. Pawoleje dusche.

1. Kor. 4, 3.

Wšcho wašche šudženje mi wěz je šnadna,
Tež žadny čłowŝki džen mje njeŝatama,
— To polna wahorunosć dusche šama
Se šnjeŝoweho japoschtola žadna.

Mŝda junu dostać mi šo dyrbi šnadna,
— Š tej wěštoŝču šej ryczeť Boži lama
Čžer t dobrczu, a njeŝheczełska khlama
Šoh' žana njetraschi; wšchať duscha šradna

Se jeho, hdyž na pšichod wuhladije;
Do hnady Božeje šo poruczuje,
We nej ma šwěrnny šbóžne wukhowanje.

Šso šhubicž čłowŝke dyrbi šatamanje,
Hdyž šwědczenje jom' Boži duch šam dawa,
Šo winu wšchu je hnada šwuhaschaka. —

Hriwna a pjenježk.

Šo dróšy, do jeneho južno-němŝkeho měŝtacžka wjedžazej, něhdy hólczez džěŝche. Šemu šo po khwili knjes pšichitowarŝchi; tón w běhu rěcže rjekny: „Wěŝch ty tež, šo je džęŝa mišionŝki šwjedžen w měŝtacžku?“

„Mišionŝki šwjedžen?“ tón džěŝche, „šchto dha to je?“
„Nó, tón šwjedžen, pšchi kotrymž šo wo čžornych pohanych přėduje.“

„Ach“, praji hólczez, „tam čžył ja tež hieč“.
„Wěŝcže, ty šměŝch a dyrbiŝch tam pšchińcž; ja čžzu čži hriwnu dacž, a hdyž móŝchnicžka pšchińdže, potom ju nuts čžiŝn ša mišionŝtwo.“

Hólczez šo šradowasche a myŝlesche, šo tam najŝterje čžornochow wohlada, džěŝche t šwojeje macžeri a jej šwupowjeda, šchtož běŝche jemu tón knjes prajil. Tola macž da jemu šlu radu a džěŝche: „Njedaj tu hriwnu; jowle maŝch pjenježk, a hdyž móŝchnicžka pšchińdže, čžiŝn pjenježk do njeje ša mišionŝtwo!“

Hólczez tam džěŝche a šo pšches šhromadžŝnu hacž do bliŝtoŝcže klětki pšhecžŝchcža. Přėdowanje wopiŝowasche pohanywu-trobu, kajkaž je wona bjes Boha w tymle šwěcže, we šwojeje žyłej kłepoŝcži a žalocžci. Pšchezo t wjetŝchej napjatoŝcžu hólczez po-ŝluchasche a pšched šobu ŝambrcža: „To džě šym ja!“ Potom šklyŝesche wón wo luboŝcži Božeje, kotraž najhubjeŝchich pyta, a jeho wutroba bu ŝpodžiwnje hnuta. A runje jako bu jemu tať čžěŝno a t dobom ŝchėroto wokolo wutroby — dha móŝchnicžka pšchińdže.

Šchto mēnicže, lubi čžitarjo, šchto wón čžinjěŝche? Wón do šhromadžŝny nuts ŝawola: „Macž, macž, ja hinať njemóžu! tu hriwnu a tón pjenježk!“ a čžiŝny wobej nuts.

F.

Wažŝch šebi šwoju bibliju?

Šo by ty, luby čžitarjo, tola raš pšchitomny byčž mohł, hdyž do jeneje mišionŝkeje ŝtazije trubla t biblijami a nowymi ŝtestamentami pšchińdže! Šaž wohen šo hnydom powjeŝč wo tym po wŝchej wokolinje roŝŝchėrja a płačži jako najdrohotniŝcha powjeŝč, kotraž móže šo pšchinjeŝč. Šbóžny, kiž ju ŝaŝklyŝchi, čžeri, šchtož móže, šo jeno pšche poŝdže pšchŝchoł njeby, a najbóle to lėdma 24 hodžinow traje, dha je žyly ŝklad ŝwupŝchėdawany — huŝto ja wyŝoke płačžŝny — a kotkiž poŝdžŝcho pšchińdžechu, móžeŝche huŝto hórte ŝylyŝy płačać widžecž, dokelž běchu pšche poŝdže pšchŝchli.

A tať šebi woni potom Bože ŝlowa waža, hdyž je jako šwoje šwóŝŝtwo wobŝedža! Woni mjeŝe wŝchėm šwojim wobŝedženŝtwom žanu woŝebniŝchu drohoŝč njeŝnaja dylłi lubu bibliju. Na mišionŝkeje ŝtaziji Ga Šekalekale wali šo 10. ŝeptembra 1811 ŝurowy pohanyŝki kapitan Claus Mokojen do ŝhromadžŝny ŝwjecžazyčy a młodych t heju won wubi. Mišionar praŝchěŝche šo potom Mójŝaŝa, wobŝtarneho wupruhowaneho ŝchěŝcžana: „Dženŝa je wón młodych bil; budže-li nětko ŝarych bicž, ŝchto myŝliŝch potom čžinicž?“

Wón wotmolwi: „„My to na šo woŝmjemy a wuproŝhny šebi wot Boha móž.““

„Ale hdyž waŝ wón ŝarŝy, ŝchto potom?“

„„My šo do teho podamy. My woŝmjemy bibliju pod pažu, a potom njech naŝ ŝabija. Wón pať žaneje mozy nima, Šeŝuŝ ŝam ma móž.““

Se šwojeje lubej bibliju w ruŝomaj čžyŝche wón radny wumrjecž, jeli-ŝo by to Boha wola byla.

Pracij, luby čžitarjo, hacž maŝch tež ty šwoju bibliju tať lubo a ŝa tať wažnu, kaž tamni pohanyŝy ŝchěŝcžŝjenjo? Abo dyrbiŝch šo ty šnana wot nich ŝahanibicž dacž?

F.

Bedženje po wěcžnej domŝnje.

2. Kor. 5, 2.

Ach, šo bych w Božim raju
Ša hižom doma byl!
We njeŝmjertnoŝcže kraju
Šej hėtu twaricž čžył.

Hdžež Boha widži wėra,
Ša wěcžnje bydlicž čžzu;
Tam wėja palmy mėra,
Kiž ženje njewjadnu.

Pšches Šhryŝta wumoženje
Tam Boha miłocž da
Mi kraŝne woblecženje
A křonu žiwjenja.

Tam w jaŝnyčy honach křodžicž
Ša budu t lubymi,
Šso t jandželemi wodžicž
We wyŝchŝchej radoŝcži.

Wšchė ŝyly, kiž ŝym płačal,
Tam Bóh mi ŝetreje,
A na čžož ŝym tu čžakał,
Wšcho duscha doŝtanje.

Duž nadže, kotruž noŝchu,
Mój Wótcže, dopjeln ty;
Mje bórŝy, to čže proŝchu,
Wŝmi domoj t zuŝoby!

K. A. Fiedler.

Dobra rada.

Šedyn pjenježnik bu wot jeneho šwojich wotebjerarjom praŝchany, ŝchto ŝu najlėpŝche hódnoŝtne papjery, do kotrychž mohł šwoje pjenjeŝy ŝapoložicž a kotrež móže wón jemu najbóle porucžowacž. Wón wotmolwi: „Čžecže wy derje jěŝč abo ŝpacž? Šeli-ŝo čžecže derje jěŝč, dha kupujcže pjenježnywoŝke papjery, kotrež wyŝoku dať dawaju; čžecže-li pať derje ŝpacž, dha kupujcže wěŝte hódnoŝtne papjery, kiž drje niŝtu dať dawaju, ale wam poŝoj ŝpanja njerubja!“

Lubhy čitarjo, sčto ty mēnišch — sčto sda šo tebi lēpsche byč: derje jēsč — abo derje spac? Sa šebi myšlu woboje! a chzēsč-li ty woboje šdobom mōz — dha čžn po tym, sčtož w 6. stawje sčzenika Mateja w 19. a 20. sčtucžžy steji, a njesapomn tež na šłowa, w Bšchšłowach Gal. 15, 16 stejaze: „Lēpje je, mały kufš i bojosčzu teho Rnjesa, hacž wulki sčaz, pšchi kotrymž wot-počžinš njeje,“ a we 8. sčtucžžy 16. stawa: „Lēpje je, mało i prawdosčzu, hacž wjele bohastwa i njeprawdosčzu!“

Troscht w čžerpjenju.

(San. 13, 7.)

Šłōš: Jesuka ja nepušččzu —

Potom, potom! pošluchaj,
S tym Rnjēs wēšty troscht čži dawa.
Nadžiju ty na njoh' staj,
Je tež w čžmowej nožy mala;
Nječ je, štyfna wutroba,
Wulka twoja šrudoba.

Čžehodla? taš praschēsč šo
Šusto šwojoh' Rnjesa w nušy
A hdyž w twojich šylsach šo
Wōn nētk tebi čžini zušy
A šo tebi potaji,
Ššwētko šo čži nješwēcži.

Šlej, po šhwilžy čžafanja
Tebi šo twōj Šesuš šjewi:
Njewēsč džēš, sčtož čžinju ja,
Potom moja mōz čže šchewi;
Potom, potom šhonišch ty,
Šo bu krašnje wjedžent.

Duž dha štroščtnje pošbēh ty
Wutrobu a wōčžko š njemu,
Nječ twōj pučž je čžernjowh,
Dowēr ty šo jenož jemu.
Potom budžēsč džiwacž šo,
Šo mašch wēcžnje šhwalicž joh'.

Surij Brōšf 8./10. 07.

Prawda dobywa.

Powjedaščto i wješneho žiwjenja.

(Šofračžowanje.)

Šancžowa tež derje wjedžēsche, šo tehdy, hdyž Šancž Čžornakej pjenjesh wuplacži, njeje žadyn šwēdš pōdla byl, kotryž by to pošžišcho wobšwēdčicž mohł. Tola paš wona Čžornakej na jeho šłowa wotmolwi: „Ale, lubhy šušodže, ta rola je džē nasche wobšedžēštwō. Ša mōžu pšchēd wšchēhomōžnym Bohom wobšwēdčicž a na to pšchšbahacž, šo je ju mōj muž wot waš kupil a wam ša nju placžišnu šaplacžik. Wšy tež njejščže wšchōn čžafš ani šłowēčka šlyšchēcž dali, jako by ta rola wašcha byla. Mdy šmy ju šōžde lēto wobdžēlali a plody i njeje domoj šhowali, a wy šče š temu mjelčželi, dokelž mējachmy š temu pošne prawo a bē kupš dokonjana. A nētko, hdyž je mōj lubhy muž mowh, šče wy še mni pšchšchli a chzēcže mi tu rolu wšacž, kiž tola mi a mojim džēcžom pšchēd Bohom a čžłowjekami šlušcha!“

Wona njemōžēsche dale rēcžecž, pšchetož šylšy jej šłowa šahacžichu. Čžornak paš šurōwje š hōrda wotmolwi: „Wšy njewēsčže, sčto rēcžicže. Ša rola je štajnje moje wobšedžēštwō byla a wōstala. Wašch muž je ju jeno wote mnje wotnajał a mi šōžde

lēto ša to wēšty pjenjēs šprawnje a pošnje šaplacžik. Šenož ša pošlednje lēto šče mi jōn dokžny. Šaj, to drje by jara tunjo bylo, i hōlymi šłowami pēknu rolu do wobšedžēštwō dostacž! Šak tunjo njejšym šebi šwoje šublo kupil, ani žadyn druhi bur wo wšy njeje taš ščžinicž mohł. Še-li ta rola wam šlušcha, dha poščžče mi tola kupny list, kiž je na nju wustajent!“

„Šupneho lista drje nimam“, rječny tu wboha žona. „Mōj njebohi muž je waš ša šprawnego a čžestneho šchēsčžijana džeržal a njeje šebi teho dla ani pišma ani šwitōnki wot waš žadał. Ale wašche šwēdomnje wam wobšwēdčži, šo je ta rola hižom dawno šaplacžena. Šajka njeprawdosčž š njeby wōla, hdyž chzēcže nētko mje a moje wbohe džēcži wo tu rolu wobšchudžicž. Šo by tola žadyn Wōh na njejšchach njebył, hdy by š temu mjelčžal!“

„Šedžbučže na šwoje šłowa, šo bychu wam njejščodžile“, šušod hñēwnje wotmolwi: „Mi šo njecha wot waš wobšchudžerja mjenowacž dacž. W naschym kraju hišchče prawo a prawdosčž knježi a wašche wōtre šłowa bychu waš, hdy bych ja šchžyl, do wulkeje nješpodobnosčže torhnyłe. Ša paš šo i wami dale wadžicž nočžy, dokelž njerosomnje šledžicže. Duž nječ šud wupraji, komu ta rola šlušcha. Moje papjerh šu w dobrym rjedže. Štarajče šo teho dla, šo šwoje wumyšlene prawo niz jeno i hōlymi šłowami wudawacže, ale jo tež pšchēd wšchnosčžu dopošacže!“

S tymi šłowami šo bur rošhñēwany wotšali a durje šylnje šaprašny. Wboha wudowa paš tam škuboko šrudžena šawōsta, pšchetož wona njemjedžišche, na čžo by šo mohla šepjeracž. Wona wšchal šebi šatajicž njemōžēsche, šo i jeje wēžu jara hubjenje stejēsche, jeli-šo Čžornak šwoje hroženje do štukta staji. Pšchēd Bohom a jejnym šwēdomnjom bēšche jeje prawo na rolu jašne a pošne. Ale wona ničō w ružy njemējēsche, i čžimž mōžēsche tuto prawo pšchēd šudom dopošacž. W šwojej thšchnosčži š štaremu wješnemu šararjej šhwatašche, šo by šwoju wutrobu pšchēd nim wušypaka a jehō wo dobru radu prošyla. Rnjēs šarar šrudnje i šłowu šatšchāšē, jako bē jemu Šancžowa tu žylu wēž šwērū wupowjedał. Wōn ju potom woprašča: „Nimacže. dha woprawdže žaneho pišma, i kotrymž byšchče kupjenje teje role dopošacž mohli? Nimacže-li ani jeneho jenicžkeho šwēdka, kiž wo tej wēžy wē, a na kotrehož wuprajenje byšchče šo powōlacž mohli?“

„Nē, knjes šararjo!“ wudowa šrudnje wotmolwi. „Mojemu mužej šo ženje ani ššdało njeje, šo by nasch šušod na tajku šłōščž hotowh byč mohł. Wōn je šo jehō hladkim šłowam dowēršl a njeje teho dla žaneho pišma wot njeho žadał. A wšchē šchyrnacže lēta, šo tu rolu mamy, njeje šušod žaneho šłowēčka pišnył, jako by rola jemu šlušchala. Ša mōžu i dobrym šwēdomnjom na to pšchšbahacž, šo ta rola nam šlušcha, a by wulka njeprawda byla, hdy by ju šud tutemu nješprawnemu a nahrabnemu mužej do možy dal.“

„Čžłowjek šo druhdy myli“, knjes šarar džēsche, „a ššōržba je jako šamjen, kiž nēčtō je šwojej ruku wot šo čžišnje. Ničtō njemōže prajicž, hdyž a na toho šnadž šamjen padnje. Šo paš je a tež šawēsčže wērno wōstanie: Štary Wōh je hišchče žiwh, kiž je pomozniš a šafitar wudowow a šyrotow. A runje taš wērno je, taž w štarym šhērlušchu rēka:

Wōn dobre pučže wšchudže
A pomoz wudžēli;
Wōn pošohnuje ludži,
Šim šwētlo šašwēcži.

Tehō dla njedajče šwojemu dowērjenju šhablacž, ale špušchčžejče šo na Bože wjedženje. S tej wēžu wšchal poš šdacžu hubjenje steji, to njemōžu přēcž. Ale ja mam tu twjerdu nadžiju, šo čžafš pšchšndže, hdyž tež wy i bohobojašnym Šosefom rječnjecže: „Wšy šče šlē šo mnu myšlšli, ale Wōh je šo mnu derje myšlšil“. A teho dla njebojče šo a pytačže teho Rnjesa! Ale jene je, wo čžo

waß jako duschepastyr pschede wšchém prošču, a waß k temu napominam: Redžbujče a modlče so, so žana njelšchesczjianska škóšč pschecziwo waščemu šušbodej do waščejje dusche njepšchindže! Spominajče stajnje na Šbóžnikowe šlowo: „Lubujče waščich njepšcheczelow; žohnujče tych, kiž wam škodža a pschesczéhaju waß, tak so byščče džěči byli waščeho Wótža w njebješach!“

A to Šancžowa knjesej šararjej tež se rtom a s ruku šlubi, a dobreje myšle šašo domoj džěšče.

(Pšchichodnje dale.)

Štawišna Šhryštufoweho cžěpjenja.

6.

(Šotracžowanje.)

Wot blida hrono — po wječeri.

Mat. 26, 30—35; Mart. 14, 26—31; Łuf. 22, 31—39; Jan. 13, 33—38.

Sako běchu pak woni šhwalbnj šhěrlušch
Wušpěwali tam, woni woteńdžechu
A horje Wol'jowej, hdyž najprjedy prajil
A póšlam bě Šesuf:

2. Džěčatka lube, ja šym hiščče šhwilu
Šola waß mału! Wy mje wuštróžene
Šytacž budžecze. A kaž židam prajach,
Wam nětk tež praju:
3. Šdžez du ja, dozpicž tam wy njemóžecze! —
Pšchikasnju nowu ja wam dam, so byščče
Ššo wy mjes šobu lubowali, jako
Lubowach ja waß;
4. Šedyn so druhoh' šo tež lubujecze!
Póšnacž kóždy na tym budže, so wy
Moji póšli seže, hdyž wy lubošč šprawnu
Mjes šobu macze. —
5. Njelnj Šětr Šchiman k njemu: Šdže džěšch, Šnježe?! —
Wotmolwi Šesuf jemu: Šdžez du ja, tam
Ša mnu njemóžesch ty nětk hič, pak póńdžesch
Druhi cžaf ša mnu.
6. Njelnj k njemu Šětr: Čžehodla ja, Šnježe,
Njemóžu nětk hič s tobu?! Čžzu woprawdže
Šnydom žiwjenje ja ša tebje šwólny
Wostajicž šwoje;
7. Šotowy šym ja s tobu hič do jastwa
A tež do šmjercze! — A njemu Šesuf džěšče:
Dyrbjal žiwjenje šwoje ty woprawdže
Wostajicž ša mnje?!
8. Šchimanje wbohi, šebi hlaj! je žadał
Šatanaš, so mohł by waß šacž kaž pschěžnu;
Ale prošyl šym ja ša tebje, so by
Wěra čži trala!
(Pšchichodnje dale.)

Wšchelake s bliska a s daloka.

— Šdyž je šo w pošlednim čžikle na pschibšluchnošč mužškeje diafonije jako na wažny škutk šnutštowneho mišionštwu pošlasako, dženska rošprawujemy wo bratrowskim domje w Morizburgu, hdyž móža mlodženzj ša wažne škutkowanje šwoje wuwuczenje

dostacž. Woni maja šchesczjianske domjaze towaštwu s tymi, kóšlž maja tón šamj wotšknjny tónž. To je žiwjenje, psches Bože šlowo a modlitwu šwjecžene, psches džěko a natwarjenje wupjeljnene žiwjenje, šbalene wot rošpóščenja šwěta. Čži, kiž jastupja, maja šobu pomhacž pschi woczehnjenu tych 65 džěči w špomóžerškim domje po Mat. 18, 5: „Šchtóž jene tajke džěčžo horje wosmje w mojim mjenje, tón wosmje mje horje.“ Dale maja woni wučžbu w dječoj rjadownjomaj a wučži šo: Šnajomštwu biblije štareho a noweho šluba, wukładowanje biblije, žyrtwinstwe štawišny, diafonija, licženje, němšta rěč, špěwanje, hracze na harmoniju atd. Pšchetož to polo, hdyž maja škutkowacž, je wulke. Duž praschějny šo: na šctnych škutkowonškich polach šu wuwucženi bratšja škutkowacž? Wy nceděńdžemy jich we wjetšich a mjčšich špomóžerškich domach, drusy šu w šrotownjch. W džělacžerškich kolonijach (kaž w Łěškej pola Wóšlinka) šo mužojo hladaja a do džěla šwucža pod jich nahladowanjom, so bychu šašo do porjadnych wobštejnosčow pschischli. W ašplach k wuhojenju wopikžow džělaja na wšohich šakłudžentch. W hospedach „k domišnje“ móža škutk mišionštwu došonjecž na wokoło cžahaznych, hušto šhubjennyh šynach našchego luda. Sako měščezonšny mišionarojo šluža woni w hladanju šhudnyh a mlodnyh, šhodža ša tymi, kóšlž šu s jastwa puščženi a pomhaja šwětko pschinjecž do hušto žalostneje čžmy mlkoměščezonškeho žiwjenja. W šchesczjianskich šhorownjach šluža woni šhorym a tež we wustawach ša bėdnjch šu džělami. Našch Luky Šbóžnik praji: „Šně šu nulke, mało pak je džělacžerjow; proščče Šnješa žnjow, so by džělacžerjow póšlal do šwojich žnjow.“ „Ščto štejicze wy tudy žylicžki džěń próšdni? Džicze tež wy tam na winizu, a ščtož prawe je, dyrbicze dostacž!“ Ššlyščče wy, šerbšzy mlodženzj, to wubudženje! A ščtož je šo roššudžil, tón dolišče šhoni, hdyž piša na bratronški wustaw w Morizburgu pola Draždžan a tež kóždy knjes duchowny budže wam rad k pomozh, so byščče bliššče našhoni.

— Šonđženy tyđžen je šakški šejm w Draždžanach hromadu štupil a je šo ščtwórtk psches šrala šwjatocžnje wotewril. Wón šo přeni kóčž šhadžuje w nowej šejmowni. Najwažnišče wuradženje budže nowy wólbnj šakon a je pschecž, so by s knježerštwoweho nacžiška šhmany šakon nastal. Šacž dotal wšchaf šu nahladny wo tym šakonju jara wšchelake. Šdyž pak šmėja dobru wolu a kóždy wot šwojich nahladow něščto dobreje wěžy dla puščžiči, je nadžija, so wólbnj šakon šo wukonja.

Š Wochošow. Njedželu, 27. oktobra, šo tudy šermuščny šwjedžen wóšebje šwjedžěńšzy wobeńdže, dofelž budže tehdy runje 100 lět, so bu našch Boži dom po šwojim wolnowjenju do trjebanja wšaty. Našcha wóšada, drje nojšhudscha w Ššerbach, bėšče jara šwólniwa, tež nětko poměrnje wulke dary ša wudėbjenje šwojeho lubeho Božeho domu woprowacž. Sako hoščžo šo woczakujaja knjes patron hrabja Arnim, knjes šuperintendent Šrobocž a drusy. Wóšada hotuje šo hižom dčłhi cžaf na tónle šwjedžěńški džěń.

R.

Dališče dobrowólne dary ša wbohe armeniške šhrotu a mišionštwu w raišchim kraju:

Š Rakecžanškeje wóšady:

M. N. se Štróže 1 „ — „

W mjenje wbohich šhrotow wutrobnj džaf.

Gólč, redaktor.

„Bombaj Wóh“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wšchěch pschėdawarňach „Ššerb. Nowin“ na wšach a w Budyščinje dostacž.